

פרשת מצורע

בנדרתה" - הבית רפה אע"פ שבאה בראש המילה.

- "והביאה אותם אל־הכהן" (טו, כט) - מילת "והביאה" - היא מלרע ע"פ המסורת ואין בה מפיק בהא.
- "לְטַמְּאָה־בָּהּ" (טו, לב) - הטית בקמץ והוא חטוף מפני השוא שאחריו. ויש מחלוקת אם הבית רפה או דגושה¹¹⁴ והמנהג בבית רפה, וההא מופקת.

- "והזהר (רביע) עָלֵי (דרגא) המטהר (תביר) מן־הצרעת (טרחא) שבע פעמים" (יד, ז) - אמנם התביר הוא טעם מפסיק אך הוא פחות מפסיק מטרחא. לכן יפסיק בו מעט, ואם יפסיק בו הפסקה גדולה (וירחיק אותו מהמילה הבאה אחריו) יכול להשמע חלילה שצריך הכהן להזות מן הצרעת עצמה על המטהר ...
- "וכבשה אחת בת־שנתה תמימה" (יד, י) - הכף בפתח לא בחיריק.
- "והעמיד הכהן המטהר" (יד, יא) - המס רפה ובשוא נח וגם הטית רפה, "את האיש המטהר" - המס דגושה ובחיריק וגם הטית דגושה כמו שאר "המטהר" שבפרשה.
- "במקום אשר ישחט את־החטאת ואת העלה במקום הקדש" (יד, יג) - הבית בחיריק והמס בשוא נח.
- "הימנית" - ללא דגש ביוד והשוא נח.
- "והנה (תביר) פשה הנגע" (יד, לט) - הפא בדגש אפילו שבא לאחר אהו"י וכן חבירו שבסמוך (פסוק מד) מפני שמילת "והנה" היא בטעם תביר שהוא טעם מפסיק. אבל "והנה לא־פשה הנגע" (פסוק מח) הפא רפה מפני שאין טעם מפסיק לאחר אהו"י, וכן "והיה ביום השביעי" (פסוק ט) - הבית רפה בראש המילה מפני שהתרסא שלפניה איננה טעם מפסיק. וסימן לזכירה - "פשה" שהוא לשון תוספת הוסיפו בו דגש אבל "לא פשה" לא הוסיפו בו דגש ונשאר רפה. כלל זה נכון חוץ מן הפסוק "כי־פשה הנגע בבגד" (יג, נא) שהיא רפה כדין¹¹².
- "ולשאת" (יד, נו) - הלמד בלא מאריך והשין רפה. "ולספחת ולקהרת" - הבית בסגול וההא בקמץ.
- "ואשה כי־תהיה זבה" (טו, יט) - מלרע¹¹³. "שבעת ימים תהיה

¹¹² ע"פ בעל לחם-הבכורים.

¹¹³ הטיה של הפועל המיוחד "היה" שלאחריה פועל נוסף, אותו פועל יבוא בזמן הווה. והמילה "זבה" כמו המילה "באה" וכיוצא בנח"י פ"ה, אם הם מלעיל הרי הם בלשון עבר כמו "ורחל באה" (בראשית כט, ט), עיין לעיל בדברינו על פרשת ויצא.

¹¹⁴ אולי מפני שנחשב לאתי מרחיק והדגש הוא כבד.